

Črno jezero na Pohorju (foto: Marko Pregl)

nje videnege ne bi kaj zaleglo, fotoposnetek pa mu bo kdaj osvežil spomin na 119 prešteti stopnic.

Morda sprehod po pohorskem hrbtu ni ravno spodbuden za uvajanje v hojo, saj se nič posebnege ne sreča, vidi ali najde. Široka pot, skoraj cesta, je sicer mehka za korak, a ni ji videti konca; za vsakim ovinkom se le še podaljšuje. Tilen izjavlja, da bo štopal prvi avto, ki pride. Iz gozda, ki nas spremlja z mogočnim špalirjem, ne moremo več priklicati dovolj vabljive in skrivnostne zgodbe, ki bi ga razvedrila. Ker so postale noge očitno že težke, smo se po tem, ko smo minili priložnost za Mariborsko kočo, uklonili prijaznemu kažipotu k domu Zarja. Ta dan smo hodili čez pet ur. Potreba po poštenu hrani in počitku je prevladala vse dečkove moči; živa je bila samo še želja po palačinkah in postelji.

Večerni mrak je izpodrival dan. Z okna sobe smo občudovali v dalje razprostrto podobo pokrajine Hočkega Pohorja, z zadnjimi žarki obsijano Šmartno, v temno modrino potopljeno ravnino tja proti Halozam in grebenom Donačke gore in Boča. Hladen, oster zrak je zagotavljal trdno spanje. Deček je stisnil k sebi svojo igračko in se potopil v deželo sanj. Že v dremavici spreminjam plan naslednjega dne na mero otroka: ne bomo odkrivali Pohorja za mojo radovednost s potjo od Areha v Ruše; vračali se bomo, kjer smo prišli, in v veselje Tilna, z gondolo v dolino, saj je otrok vendarle glavna oseba tega izleta. Bilo bi hudo narobe, če bi mu s pretiranim naporom priskutil turo.

Ne vem, koliko mu bo od vsega ostalo v spominu, nekaj pa se vedno zariše med doživetja.

Zapis na razglednici – in v duši

Spočiti, nahranjeni (tudi sam moram zapisati, kot je na razglednico moj oče: lepo postrženi) smo stopali po jutranji rosi in rinili v breg nazaj na slemensko pot k Arehu. V Ruški koči ne najdemo prikupnega planinskega ozračja: brž pritisnemo žige na razglednice in naprej. Radi bi dosegli vsaj kakšno pohorsko vzpetino. Sprehod se ponuja na vse strani po hostah in jasah. Nekaj časa sledimo planinski poti št. 1, ko pa se začne spuščati, se vrnemo in se dvignemo na Žigratov vrh, s 1345 metri najvišjo točko našega izleta. Torej smo se vendar z lastnimi nogami povzpeli čez tisoč metrov od izhodišča. Potem ponavljamo že znano cesto, poti in steze proti vzhodu, le da naredimo ovinek k Mariborski koči. Čas je bil za kosilo in prilika za nostalgичno željo, da bi našli Pohorski dom. Najedli smo se, za iskanje doma pa nam je zmanjkalo časa, če smo hoteli ob uri uloviti gondolo na Bellevueju. Sicer pa Pohorski dom ni več tak, kot je bil, saj so bile tod vse stavbe med vojno požgane in potem obnovljene v drugačni obliki. Toda pot, ki me je pripeljala sem tega dne leta 1931, se menda ni spremenila.

Ko smo se zazibali, sedeč v gondoli vzpenjače nad pobočjem visoko nad Mariborom, se je Tilnu izpolnila najbolj vroča želja. Morda mu bo vsaj za nekaj časa prekrila vsa druga doživetja. Sam sem mu v srcu zaželel, da bi mu ta in še naslednji izleti bili izročilo, ki ga bo sprejel, ohranil, gojil in si z njim bogatil življenje svojih prihodnjih 70 let. Zvečer, doma, za lahko noč, sem ga pohvalil za vztrajno hojo, in da me je pospremil na Pohorje. »Bova še kdaj šla?« je še zamrmral najlepšo zahvalo, ki mi jo je mogel dati. ◉

Pojdi z menoj v planine

Vinko Hrovatič

Pojdi z menoj v planine,
popotnica, palica moja,
ko trudna postala bo z leti mi hoja,
ti vračaj mi lepe spomine.